

NHÀ ĐÂU ANH VỀ

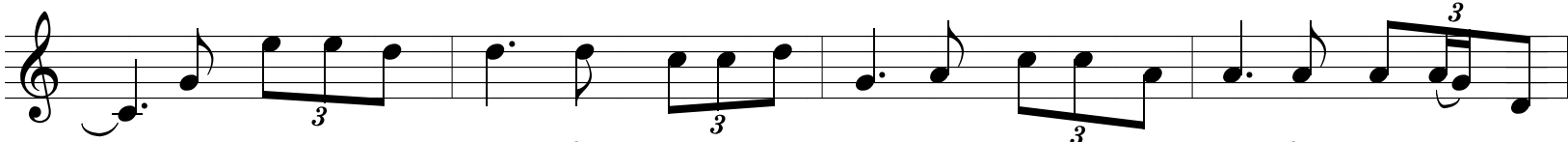
Nhà đầu Anh về đêm khuya gió hú trăng tàn lệ đổ một mình Anh

đi Đêm như tha ma, chân Anh mỗi mệt mang thân tội

dày một kiếp lang thang một thân lạc loài

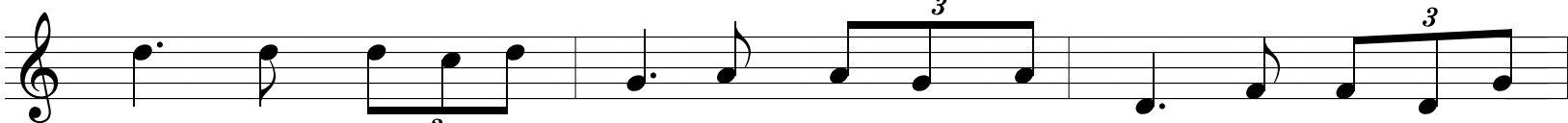
Mẹ có cũng như không Ôi muôn trùng cách biển. Con có cũng như không Ôi mây bay vời

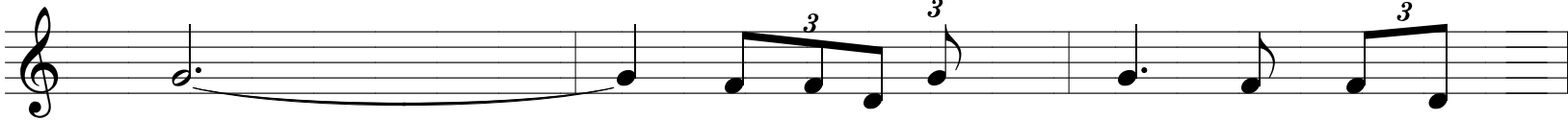
vời Vợ có cũng như không Ôi muôn trùng dặm xa Nước có cũng như

không Ôi thân hoài đất khách, chân Anh rã rời Quy xuống bên đường

đi, Anh nghe hồn bão nổi Anh nghe như chán chường Anh nghe toàn bi

thương Đôi khi hồn nhức buốt băng khuôn lòng bỗng

hỏi Tại sao ta tha phương? Tại sao ta lạc loài